

Riešenie konfliktov ... Kooperácia a spolupráca I. časť

Vypracovala: Mgr. Anna Kliner Haniczková, PhD.

Podľa Beržihó (1996) sú pre spoluprácu typické voľnejšie väzby, pričom je založená na báze vzájomnej dohody a nebýva vynútitel'ná. Typickou črtou je uzatvorenie vzájomnej dohody, ktorá má prvky dobrovoľnosti a spravidla smeruje k metodickému zjednoteniu činnosti viacerých subjektov. V rámci spolupráce absentuje prvok nadriadenosti, a teda možnosť disciplinárnej sankcie. Pre súčinnosť je typické, že ide o vzájomné funkčné väzby medzi časťami v rámci daného subjektu, pričom súčinnosťné vzťahy sú silné.

Kooperáciu definuje Kľačan (2002) ako účelové vytvorenie systému rovnocenných subjektov určitého druhu do reálne možných väzieb (pevné, voľné) a z nich vyplývajúcich vzťahov, pre spoločný proces činnosti, za účelom efektívneho splnenia cieľa, plánovitým a organizovaným plnením úloh, subjektmi daného systému.

Vychádzajúc z lexikálneho výkladu pojmu kooperácia, rozumieme ňou spoluprácu a súčinnosť. S druhou definíciou z legislatívneho a aplikačného hľadiska nemožno jednoznačne súhlasiť, keďže vyššie uvádzame rozdiel spočívajúci primárne v rozdielosti postavenia subjektov a príslušnej zodpovednosti za naplnenie spoločného cieľa. Definíciu kooperácie bližšie vymedzuje Kľačan, podľa jeho definície kooperácia v sebe subsumuje podstatné prvky spoločnej činnosti jednotlivých orgánov. Nepochybne však aj spolupráca, aj súčinnosť predstavujú významné javy, ktoré sa komplexne využívajú v činnosti orgánov s cieľom dosiahnuť požadovaný stav. Z toho možno vyvodit', že kooperácia sa prejavuje v dvoch formách, a to spolupráce a súčinnosti. V danom ponímaní je možné nahliadať na pojmy súčinnosť a spolupráca aj iným spôsobom, pričom v oboch prípadoch ide potom o väzby medzi rovnocennými subjektmi.

Vychádzajúc z uvedeného, Kľačan (2002) definuje súčinnosť ako vzťah medzi rovnocennými subjektmi vyplývajúci z reálne možných pevných väzieb.

Možno vyvodit' záver, že činnosť kooperácie prostredníctvom jej foriem súčinnosti a spolupráce jednoznačne smeruje k naplneniu spoločného cieľa.

Aktivita

Z úvodu práce už vyplýva, že aktivitu, ktorú som vybrala, sa nesie v znamení spolupráce a kooperácie. Aj keď proces spolupráce a kooperácie sa popísal dostatočne, a obsérne, tak princíp aktivity je úplne jednoduchý, ktorú zvládne pochopiť naozaj každý.

Aktivitu som vybrala z knihy aktivít pre deti v škole , môžeme však ju použiť aj u starších, ktorých som oslovil práve ja. Aktivita sa volá **Magický koberec**. Úlohou účastníkov, je postaviť sa na koberec, ktorý je obrátený naopak. Podľa veľkosti koberca, môžeme zapojiť niekoľko uchádzačov, zvyčajne by to malo byť od 10 do 20. Ich úlohou, je otočiť koberec na správnu stranu, (naopak) vrchom hore, bez toho, aby uchádzači zišli z koberca. Musia stáť stále na ňom, a nedotknúť sa zeme (Neuman, 2001).

Praktický príklad aktivity počas práce psychológa so skupinami

Túto aktivitu som robila s dvoma skupinami. Prvá skupina, tvorila 3 uchádzačov. Čo je pomerne malý počet. Druhá skupina bola zostavená už z 8 uchádzačov. Aj keď sa v aktivite spomína vyšší počet, veľkostiam družstva som prispôsobila aj veľkosť koberca. Aby to bolo zaujímavejšie, tak som skupinám merala čas, za aký zvládnu koberec otočiť na opačnú stranu.

Prvá skupina 3 uchádzačov

Pre túto skupinu som vybrala koberec o veľkosti rozmeru 2x3 metra. Pre 3 ľudí to robilo pomerne malé miesto na nejaké väčšie a neobratnejšie pohyby. Úlohu zvládli za 3 minúty a 32 sekúnd. Komunikovali spolu od začiatku. Najprv sa chytil vedenia jeden, a následne vyjadrili svoj názor ostatní uchádzači, zhodli sa na spoločnom riešení a podľa toho postupovali. Počas riešenia úlohy spolu neprestajne komunikovali a koordinovali jeden druhého. Dohodli sa pomerne rýchlo, aj napriek ťažkostiam, ktoré mali, pretože bol koberec dosť tvrdý a šiel obracať ťažšie. V skupine nemali problém s komunikáciou ani spoluprácou.

Druhá skupina 8 uchádzačov

Pre túto skupinu som zvolil koberec o rozmeroch približne 5x7 metra, čo ich situáciu podstatne zhoršovalo, nakoľko mali menej priestoru, viacerí na jednom mieste. Úlohu zvládli až za 5 minút a 47 sekúnd. U nich nebola komunikácia o nič horšia ako v prvej skupine, ale zvyšoval sa čas, ktorý využili na diskusiu o tom ako to spraviť. Aj keď neprejavil svoj názor

každý, lebo ho zdieľali s inými, tak komunikácia a porozumenie zabrali o niečo viac času ako prvej skupine. Úlohu im sťažovala veľkosť koberca, a menší priestor. **Záver**

Ak by som to mala zhrnúť, tak obom skupinám sa darilo dobre. Obe skupiny si pri tom užili aj dosť zábavy. Komunikáciu akú skupiny mali, by som nazvala bezchybnou, účelovou, čo má za následok bezproblémové riešenie problému. Pripisujem to tomu, že skupinky, ktoré som poskladala, boli tvorené z kamarátov, ktorí sa poznajú dlhé roky, a tak nemajú problém s vyjadrením svojho názoru skupine a následne sa dohodnúť.

Zoznam použitej literatúry

KLAČAN, M., CULBA, M. Koordinácia policajno-bezpečnostných subjektov a ich aktivít. In Policajná teória a prax. roč. 10, č. 1, 2002, s. 104 – 118.

BERŽI, L. Teória policajno-bezpečnostných služieb (osobitná časť). Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 1996, s. 137.

NEUMAN, J. Dobrodružné hry v tělocvičně. 1.vyd. Praha: Portál, 2001, 248 s. ISBN 80-7178-555-5.